

- 5 Quare Mahometus suis nomen Sarracenorum induerit.  
 6 Sarraceni circumcidunt pueros suos decimum tertium annum agentes.  
 7 Arabes cuncti ab Ismaele procedunt.  
 8 Sarraceni non dicuntur à Sara.  
 9 Sarraceni quam Arabiæ regionem habitaverint.  
 10 De nomine Sarrace, cujusdam urbis in Arabia.  
 11 Sarraca est nomen duarum urbium.  
 12 Sarraceni dicti sunt à Sarraca urbe Arabiæ.  
 13 Etymon verbi Sarraceni.  
 14 Dignificatu verbi Marani.  
 15 De Maranis & urbe Mara, & de oppido Mare, in Arabia.  
 16 De Sarracenis plura remissivè.

## De Sarracenorum nomine &amp; origine.

## CAPUT IX.

- Sarracenarum nomen in jure Pontificio non semel legitur repetitum *sub. tit. de Jud. & Sarracen. ut cap. 5. 6. 11. & 12. cum aliis, Clement. unic. eod. tit. extravag. Copiosus, Joan. XII. extravag. Multa, eod. tit. commun.* Licet autem plures Hispanæ constitutiones de Sarracenis egerint, ut in *Partit. sub. tit. 25. p. 7. in Ordinam. tit. 3. lib. 8. & in nova Recopilat. tit. 2. lib. 8. & l. 17. cum seqq. tit. 26. eod. lib.* necnon alibi, tamen eos, *Moros, aut Turcos*, id est, Mauros, vel Turcas vocitarunt. Hic observare oportet, verbum *Sarraceni*, & ad gentem, & ad sectam spectare, ut ex dicendis liquido apparebit: sed in præcatis juribus usurpatur non pro Arabiæ populorum incolis, sed pro illis, qui Mahometi delictis infecti sunt. *Navar. in cap. Ita quorundam, notab. 4. de Jud. & Sarrac. Azor. Institut. Moral. part. 1. lib. 8. cap. 23. quest. 1.*
- 3 Præterea sciendum est, quod Mahometus anno Christi 597. in Arabia Felici editus est ex parentibus Ismaelitis, patre scilicet Hali nomine, professione infideli, matreque Judæa, qui ad annum 620. irruit in orbem, & sub Bonifacio V. Pontifice & Honorio I. ac Heraclio Imperatore per duodecim annos acerrimè prævaluit, usquedum à suis peremptus obiit, quoto suæ ætatis anno, ambigitur ob opinionum varietatem; quidam enim trigelimum quartum non excessisse sentiunt, alii ad quadragesimum pervenisse tradunt, de quibus consulendi sunt Spondan. in *Epitom. Annal. Baron. part. 2. anno Christi 630. Platin. in vit. Pontific. Baptist. Egnat. in Epitom. Imperator. Author. Histor. Eccles. tom. 3. lib. 4. cap. 2. in fin. & cap. 7.*
- 4 Sub hoc igitur tempus Arabes Sarraceni (quibus jam Catholicæ Fidei lumen illuxerat anno Christi 591. quo ipsi cum suo Principe Naaman sacro Baptismate insigniti sunt, teste Spondano *sup. d. anno 591. num. 2. ubi laudat Evagrium lib. 6. cap. 21.*) sub Heraclio Imperatore militaria stipendiâ merebantur (quos numero quatuor mille fuisse tradit Marian. *Hist. Hispan. tom. 2. lib. 6. cap. 22.*) quæ cum jam demerita proferent ab eo, cui munus solvendi militibus incumberebat, ille sic allocutus respondit: *Vix est unde Græco, & Romano militi salvatur, & hæc canum turba impulenter stipendium efflagitat.* Quibus Sarraceni vehementer succensî ab Imperio Romano defecere, ac Arabibus suppetias ferentibus, in Syria Damascum ceperunt, & Ægypto potiti sunt. Tunc temporis supervenienti Mahometo adhæserunt,

cujus erroribus imbuti sunt, eorumque nomine omnes, quos decipiebat, voluit impius subductor nuncupare, unde nomen Sarraceni, quod gentis erat, ad sectam significandam transivit ut præter Azor. & Navar. *sup. observat Paul. Æmil. de reb. gest. Franc. lib. 2. fol. 39. ibi: Sarracenorum autem nomen jam non gentis erat, sed sectæ. Quod in Sarracenorum decus effectum videtur, eo quod ipsi reliquos omnes disciplinâ militari, & potentia longè superabant: quemadmodum Africani Mahometani à Mauritania Africa provincia Mauri appellantur.* Alia tamen mens mentiti prophætæ fuisse videtur, ut statim *num. seq. asseretur.*

His præcognitis, expeditiùs excitatæ à D. Covar. quæstionis scopum pertingemus. Est ergo controversia circa originem, seu etymologiam verbi *Sarraceni*, duplexque sententia reperitur: una edocet, Sarracenos à Sara uxore libera ac domina domus Abrahæ denominari; nam Mahometus inter plurima, quæ ad sui ac suorum commendationem perfide excogitavit, id suadere non erubuit, quod ipsi verè ex Abrahamo & Sara procedebant, quibus promissio terræ à Deo facta est cum ab Agar & Ismaele eos descendere, ut & Arabes, in comperto apud omnes haberetur. Atque ita nomen conveniens Mahometanis cunctis indidit, quod ad Saram progenitricem referretur, quo etiam notam fervilis stirpis intendit abolere, neglectu Agarenorum, & Ismaelitarum cognomine, quod eidem in opprobrium cedebat, ac postea à Christianis exprobrabatur Sarraceni, ut adnotatur in *Sylv. suar. lectio. part. 1. cap. 11.* Ad commentum istud Mahometus occasionem sumpsit ex Sarraceni Arabiæ, qui ut nuper aiebamus, in Mahometanorum numerum relati sunt, quorum nomen ille cunctis suæ sectæ professoribus callidè accommodavit, ut propter vocis similitudinem Saræ liberi putarentur: quod animadvertit Navar. *sup. d. notab. 4. num. 3. Præmissæ opinioni in primis ad stipulatur lex 1. tit. 25. p. 7. cujus sedulissimi conditores magnopere movere nos debent, præsertim quoad res Sarracenorum, quibuscum in Hispania tunc, multisque retrò temporibus commorabantur. In eandem sententiam abeunt Gregor. Lop. & Montalv. in d. l. 1. Hug. Cels. in suo Repertor. verb. Sarraceni, Salian. *Annal. Eccles. tom. 4. anno mundi 3451. num. 24. Abrah. Ortelius in Thesaur. Geographic. verb. Sarraceni, Auth. Hist. Eccles. ubi sup. Lexic. Calvin. verb. Sarraceni, Aldrete de antiquitat. Hispan. lib. 3. cap. 4. vers. San Geronimo, ubi D. Hieronymum ac D. Augustinum statim laudandos dat. Videas infra controversiæ resolutionem.**

Ibi: *Addit Josephus, moris apud eos fuisse.*

In hæc verba antiquitat. lib. 1. cap. 11. Arabes 6 non octavo die, ut lex præcipit, sed post decimum tertium annum circumcisionem celebrant, gentis suæ authorem imitantes. Hujus loci meminit Salian. *sup. tom. 1. ann. mundi 2138. num. 19.*

Ibi: *Ceterùm Sarracenos ab Agar originem habuisse.*

Sic omnes præcatis animadvertunt, imò & 7 omnes Arabes ab eadem stirpe proveniunt, ut ex Josepho nuperrimè laudato conitat, Ismael enim, ejusque

ejusque posterî Arabia potiti sunt: Salian. *tom. 1. anno mundi 2261. num. 1. & 2.* Verùm Sarracenos Madianitas fuisse, quibuscum Israeliæ bella gesserunt, latè probat Aldrete *ubi proximè*, nixus autoritate D. Aug. *quest. in Numer. cap. 20. ibi: Madianitæ, qui nunc Sarraceni.* D. Hieron. in *Ezechiel. c. 25. ibi: Per Madianitæos, Ismaelitas, & Agarenos, qui nunc Sarraceni appellantur.* Est tamen animadvertendum, duplicem à D. Hieronymo memorari Madian, quarum unam in deserto Sarracenorum collocat, ab uno ex filiis Abrahæ, ac Ceturæ sic nominatam, cujus incolæ Madianitæ dicebantur, alteram juxta Arnonem, & Areopolim, cujus cives Madianitæ dicti, qui feminas Israeliis ad turpitudinem subjecerunt. Hujus solùm ruinæ extant. Sic refert Salian. *sup. tom. 2. anno mundi 2503. num. 21. Calepin. verb. Madian.* Secundum quæ utramque civitatem confundit Aldrete: & posterior Madian, non longè à monte Sinai constituitur à Torniel. *Annal. anno 2545. n. 46. Troglodytæ quoque olim Sarraceni nuncupabantur, teste Abrah. Ortel. verb. Troglodytarum.* Sarracenorum mores refert Aldrete *suprà, vers. Las costumbrès, ex Ammiano Marcellino lib. 14.*

Ibi: *At de nominis ratione illud fortassis rem dubiam facit.*

- 8 Si Sarraceni à Sara uxore Abrahæ dicerentur, Sarani deberent nuncupari, non Sarraceni. Hanc eandem rationem expendunt Navar. in *d. cap. Ita quorundam, notab. 4. num. 4. Azor. ubi sup.* Sic Sarranen ostium, Sarrana veitis, à Sara urbe, quæ postea Tyrus appellata est. *Juvenal. Satyr. 10.*

— Aut picta Sarrana ferentem  
ex humeris aulaa toge.

Virgil. *Georgic. lib. 2.*

Et Sarrano dormiat ostro.

Abraham Ortel. *verb. Tyrus, Cornucop. col. 259. n. 50. Calepin. verb. Sarra.*

Ibi: *Deinde Plinius lib. 2. cap. 8.*

- 9 Gentem Sarracenam ante Mahometum in Arabia extitisse, nemini dubium est, & constat ex præmissis *suprà, n. 4.* eorumque mentio fit sub annum 791. Gregorio Magno Pontifice; nam Sarraceni Arabiæ Siciliam invasere, *Histor. Eccles. d. lib. 4. cap. 1.* Est autem Arabia inter Judæam, & Ægyptum, ab uno latere mare rubrum, ab altero sinum Persicum habens, ut videre licet tabulis Geographicis Joan. Blev. Abrahami Ortel. Gerard. Mercator. & aliorum. Dicta est Arabia ab Arabo Apollinis ex Babylone filio, Cornucop. *col. 428. num. 50. Calepin. verb. Arabia.* Dividitur in Felicem, Petræam, sive Nabathæam, & desertam. Abraham. Ortel. & Calepin. *verb. Arabia.* Cornucop. *ubi proximè, Plin. lib. 2.* Licet autem communiter placeat, Sarracenos in Arabia Felici constitutos esse, tamen eos in Petræa collocat Aldrete *suprà, vers. En Arabia Petræa, & consentire videtur Ortelius verb. Sarraceni.* Unde fortè dici possit, Sarracenos utramque Arabiam, cum finitimæ essent, incoluisse. Vocatur Arabiæ pars quædam Petræa, à Petra ejusdem regionis oppido. Salian. *tom. 1. anno mundi 1931. num. 66. vers. Phetrusin.* Ortel. *verb. Arabia Pe-*  
D. de Faris Novæ Addit. ad Covar. *Tom. II,*

træa, Calepin. *sup.* Eadem dicitur Nabathæa, seu Nabatena, à Nabajoth primogenitio Ismaelis, ut ex D. Hieronymo tradit Salian. *tom. 1. anno mundi 2261. num. 2.*

Ibi: *Sarracenos dicta fuisse à Sarraca.*

Hæc urbs appellatur Sarraca, vel Sarrace, ut 10 notat Ortelius *verb. Sarraca.* & Paul. Æmil. *de reb. gest. Franc. lib. 7. ait: Sarraceni à Sarraco oppido Arabiæ: quasi nomen hujusmodi urbis per secundam declinationem flectatur.*

Sarraca nomen est duarum urbium, quarum 11 una in Media altera est in Arabia Felici, Ptolem. *lib. 6. cap. 2. & 8. Calepin. verb. Sarraca, Ortelius, & Nebrissenfis eod. verb.*

Est altera opinio adversus quam tradidimus *sup. 12 num. 5.* habens Sarracenos non à Sara Abrahæ conjugè, sed à præfata urbe Sarraca sic vocari, quod cum D. Covar. & ab eo laudatis sustinent Azor. *Instit. Moral. part. 1. lib. 8. cap. 23. quest. 1. Navar. in d. cap. Ita quorundam, notab. 4. num. 5. de Jud. & Sarraceni.* Exposit. titul. Jur. Canonice. Abrah. Ortel. in *Thesaur. Geographic. verb. Sarraca, Calepin. verb. Sarraceni.*

Hanc & alteram jam præmissam sententiam quæ 13 inter se videntur diffidere, quodam distinctionis fodere in amicitiam trahere conabimur, etenim si quaeratur de illis Sarracenis, qui ante Mahometum in Arabia sic nuncupati sunt, procul dubio asseverandum est eos à Sarraca urbe ejusdem regionis denominari, ut D. Covar. & sequacibus hujus posterioris sententiæ placet. Quod si sermo sit de Mahometanis, quibus Mahometus Sarracenorum nomen imposuit, prior sententia magis aridet, secundum notata *suprà, num. 5.* quemadmodum enim nomen hoc aliud significare cœpit, ita originem suam mutavit, cum ad impositum foret Mahometanis, ut sese à Sara progenitos jactarent per orbem, ac terræ promissæ à Deo possessores se prædicarent, dum Imperatoris, aliorumque Principum provincias violenter usurparent. Nec si aliis quaeretur unde nomen Sarracenorum sortiti fuissent, à Sarraca urbe Arabiæ sic dici responderent, sed à Sara suo progenitrice, qua se maximè nobilitabant. Ex quibus satis tueri poterit, etymologia verbi Sarraceni, quæ traditur in *d. l. 1. tit. 25. part. 7.* modò ea accipiatur non de nativa, & propria verbi origine, sed de subrogata, & accommodatitia, quæ ab eisdem Sarracenis ad sui commendationem circumferebatur.

Ibi: *His addere libet Maranos, & Maramitas.*

Mara urbs Arabiæ Felicis fuit, Ptolem. *lib. 8. 14 Geograph. Abrah. Ortel. verb. Mara, Nebrissenfis eodem verbo, ubi quod Metropolis erat, à qua fortè Arabes Marani vocabantur.* Maranus pro apostata reperitur apud Calepinum. Maranus Hispanè idem est, quod excommunicatus, à verbo Syriaco Maranatha. Marian. *Hist. Hispan. tom. 1. lib. 6. cap. 7. ad fin.*

Maranitarum meminit Abrah. Ortel. *verb. Maranitas, quos in Arabia Felici versus recessum sinus Persici constituit Strab. lib. 16.* Fuit quoque in eadem regione oppidum, quod *Marane* dicebatur, juxta Maris Rubri littore, ut ex Plinio  
E e 2 tradi